

Kuflew

- Zespół dworsko – parkowy, w skład którego wchodzi murowany dwór z drugiej połowy XIX w., murowana obora z przełomu XIX i XX w. oraz park z aleją dojazdową z końca XIX w.,
- Gorzelnia z drugiej połowy XIX w.,
- Kapliczka z figurą św. Antoniego z drugiej połowy XIX w.,
- Zespół sakralny, w skład którego wchodzi osiemnastowieczna dzwonnica, organistówka i plebania z początku XX w. oraz figurka św. Jana Nepomucena z 1777 r.,
- Cmentarz grzebalny w Sokolniku z drugiej połowy XIX w.

Wieś Kuflew pod pierwotną nazwą Stok powstała na początku XV w., a parafia została erygowana w 1515 r. Wybudowano wówczas pierwszy kościół, który wkrótce spłonął. Kolejną świątynię wybudował w 1542 r., ówczesny właściciel, Werner Oborski. Ta, w wyniku wojen szwedzkich niszczała do tego stopnia, że została zastąpiona nowym drewnianym kościołem wzniesionym w 1629 r. dzięki hojności wdowy Oborskiej. W 1759 r. kosztem Rafała Ludwika Skarbka - właściciela Kuflewa i ks. Franciszka Kosowskiego - proboszcza parafii, wzniesiony został kolejny kościół, który spłonął 8 marca 1991 r. Znajdowały się w nim cenne osiemnastowieczne ołtarze, obrazy, rzeźby, ambona, chrzcielnica, granitowe kropielnice, konfesjonały, monstrancja, relikwiarz oraz ornaty.

Obecnie Kuflew jest miejscowością z bogatą historią i tradycją, o czym świadczy zespół sakralny parafii z zachowanymi do dzisiaj cennymi zabytkami oraz zespół dworsko-parkowy.

Na zespół sakralny w Kuflewie skupiający się wokół murowanego kościoła z 1994 r. składa się osiemnastowieczna dzwonnica, organistówka i plebania z początku XX w. oraz figurka Jana Nepomucena z 1777 roku.

Dzwonnica

Dzwonnica w stylu barokowym została zbudowana na planie trójkąta w 1759r. W dolnej partii zaopatrzona jest w dekoracyjne przypory. Zaś w górnej części, ponad daszkiem okapowym z trzech stron znajdują się półkoliste przeźrocza. Całość zwieńczona jest dachem namiotowym, krytym dachówką. W Rejestrze Zabytków dzwonnica figuruje od 8 grudnia 1958 r.

Organistówka

Drewniany budynek, z racji swojej funkcji nazwany organistówka powstał na początku XX w. Konstrukcja słupowo-zrębowa na ceglanej podmurówce została zbudowana na planie prostokąta. Układ wewnątrz budynku jest dwutraktowy - pomieszczenia usytuowane są po obu stronach sieni. Czteroosiową elewację zdobi zabudowany ganek, przykryty dwuspadowym daszkiem.

Ciepły, brązowy kolor drewna kontrastuje z pomalowanymi na biało, wielotafłowymi oknami. Cały budynek zwieńczony jest pięknym dachem naczółkowym, który do dziś kryty jest gontem. Organistówka została wpisana do Rejestru Zabytków w 1971 r.

Plebania

Do zabudowań przykościelnych należy również murowana plebania z początku XX w. Budynek w części głównej jest parterowy z dwoma symetrycznie rozłożonymi dwukondygnacyjnymi skrzydłami o różnej wysokości. Dach naczółkowy,

kryty obecnie blachodachówką.

Figurka św. Jana Nepomucena

Przed wejściem do kościoła w Kuflewie znajduje się barokowa figura św. Jana Nepomucena.

Powstała ona z piaskowca w 1777 r. Z umieszczonego na niej do niedawna napisu wynikało, że jej pojawienie się związane było ze śmiercią ówczesnego proboszcza - ks. Franciszka Kossowskiego. Napis zawierał również prośbę o modlitwę za jego duszę.

Zespół dworsko - parkowy

W 1842 r. dobra Kuflewskie stanowiły posag, który do zawartego w tym roku małżeństwa z Bronisławem Dąbrowskim (synem wodza Legionów) wniosła Weronika Korzbok - Łącka. Mniej więcej w tym czasie powstał uroczy zespół dworsko - parkowy, w którym państwo Dąbrowscy mieszkali do 1846 r., kiedy to władze carskie skonfiskowały majątek, za przygotowanie powstania zbrojnego przez Bronisława Dąbrowskiego. Przez 18 lat Weronika starała się odzyskać utracone dobra i dzięki poparciu samego cara Aleksandra I udało jej się tego dokonać. Kuflew ponownie stał się jej własnością po powstaniu styczniowym. W swoim dworze mieszkała aż do śmierci, czyli do 1896 r.

W skład zespołu dworsko-parkowego, wpisanego do Rejestru Zabytków 30 grudnia 1983 r., wchodzi murowany dwór z drugiej połowy XIX w., murowana obora z przełomu XIX i XX w. oraz park z aleją dojazdową z końca XIX w., w którym znajduje się pomnik św. Antoniego.

Dwór

Usytuowany na wzniesieniu budynek dworu jednokondygnacyjnego z mieszkalnym poddaszem na planie wydłużonego prostokąta, utrzymany jest w stylu klasycystycznym. Dwuspadowy dach przykryty był niegdyś dachówką, obecnie eternitem. Zachowały się także budynki gospodarcze majątku Kuflewskiego, którego właścicielką w latach 1842-1896 była Weronika Dąbrowska.

W kolejnych latach stanowił własność dziedzica dóbr Kuflewskich - Bronisława Szweycera, a po II wojnie światowej mieścił się tu ośrodek zdrowia, SKR, filia biblioteki publicznej oraz prywatne mieszkania. Obecnie dwór jest odrestaurowywany i wraz z otaczającym go parkiem stanowi własność prywatną.

Dwór otoczony jest parkiem krajobrazowym o powierzchni 17 ha, również w stylu klasycystycznym. Pomimo zaniedbań poprzedniej epoki do dziś zachowały się widoczne założenia parkowe z pięknymi alejami lipowymi oraz okazałymi pomnikami przyrody, na które składają się ponad dwustuletnie dęby oraz nieco młodsze kasztanowce, świerki, sosny i jesiony. Na końcu alei tuż przed fosą, jak podają przekazy ludowe, znajduje się "kopiec pieska", czyli grób psa hrabiny Dąbrowskiej.

Pomnik św. Antoniego

Zaś w parku, na malowniczym wzgórzu wznosi się strzelisty monument - pomnik św. Antoniego. Kamienna figurka świętego usytuowana jest na wysokiej kolumnie z czerwonej cegły. Wybudowała go w 1864 r. Weronika z Łąckich Dąbrowska w dowód wdzięczności za odzyskanie dóbr kuflewskich. Pomnik św. Antoniego został wpisany do Rejestru Zabytków w 2005 r., a w 2011 r. odrestaurowano go przy udziale środków pochodzących z Samorządu Województwa Mazowieckiego.